

РЕШЕНИЕ

№ 8218

гр. София, 11.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 03.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1906** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на „ФОРС-ДЕЛТА“ ООД,Е.,седалище и адрес на управление [населено място], [улица]5сграда Б на С., ет.7,офис 1 с посочен съдебен адрес: [населено място], ур. „А.“ № 40, адвокатско дружество „Г. и съдружници“ срещу Решение № 1040-21-56 от 01.02.2024г. на Директора на ТП на НОИ С.-град с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № 33696 от 18.12.2023г. на длъжностно лице по чл.60 ал.1 КСО с което е прието за трудова злополука по чл.55 ал.2 КСО претърпяното на 13.11.2022г. от А. Й. здравословно увреждане при придвижване по обичайния път от местоживеене до месторабота.

Твърди се,че решението е неправилно и необосновано е прието,че разпореждането е издадено от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия,при спазване на административно-производствените правила,материалния закон и целта на закона, тъй като по отношение на оспореното разпореждане са налице основания по чл.146 т.2,т.3,т.4 и т.5 от АПК. И по-конкретно:

Разпореждането по чл.60 ал.1 КСО е административен акт. За да обоснове компетентност на инж.Б. като длъжностно лице по чл.60 ал.1 КСО,органа се е позовал на Заповед № 1015-21-143/07.06.2018г. но такъв акт не е представян на страната.

Мотивите са формални и противоречиви и не съответстват на действителните факти. Неясно е защо АО, без обсъждане, е приел за ирелевантни възраженията на

дружеството срещу Протокол № 76/12.12.2023г. за разследване трудова злополука. Не са изяснени и фактите и обстоятелствата от значение за случая и не са обсъдени възраженията – нарушение на чл.35АПК.

Неоснователна е констатацията,че при издаване на разпореждането длъжностното лице се е произнесло по съдържанието се в досието доказателства. Не са обсъдени особените мнения и възражения на двама от четиримата членове на комисията по посоченият протокол, не е обсъдено и съдържанието на протокол № 1/24.11.2022г., не са обсъдени и обясненията на А. Й. и Нишан Т..

В нарушение на чл.34 АПК органът издал разпореждането и АО не са осигурили възможност дружеството да се запознае с всички документи и доказателства по преписката.

На следващо място – протоколът от 12.12.2023г. не отговаря на изискванията на КСО и Наредбата за установяване на трудови злополуки – не отразява валидни констатации,тъй като двама от 4те члена на комисията са изразили особено мнение и несъгласие със съдържанието му,като не са били запознати в пълнота и с материалните по преписката.

Нарушен е и чл.39 АПК тъй като доказателствата по преписката не отговарят на условията и реда на закона.

Като продължение – декларацията за трудова злополука е депозирана след изтичане на законовия срок.

Във връзка с несъответствието с материалния закон се твърди,че събраните доказателства не водят по безспорен начин до извода,че злополуката е станала по обичайният път на придвижване от обичайното местоживеее до работното място. Липсват доказателства и относно соченото от А. Й. място на твърдяната злополука,в който смисъл констатацията по протокола от 12.12.2023г. се явява необоснована и неправилна.Липсват дори твърденията на пострадалата,че това е нейният обичаен маршрут,нещо повече – АО/административния орган,бел.моя/ в мотивите на оспореното решение е приел,че обичайният маршрут е по [улица] ,но злополуката е потвърдена като трудова въпреки,че е станала, по твърдения на г-жа Й., на [улица]. Липсват безспорни медицински доказателства и относно травматичното увреждане на лявата ръка на г-жа Й.,като в медицинската документация/епикризата/ е отразено оплакване от болка в дясната ръка, а констатираното състояние показва болка и оток на дясната гривна/китка/. Липсват още конкретни данни а и доказателства относно начина на настъпване на твърдяното увреждане – неясно е дали се дължи на поведението на пострадалата или на други причини-т.е. дали е налице спъва,причинено от тротоарната настилка или е в резултат от поведение на трети лица или на самата пострадала. При неизяснен механизъм и обстановка на злополуката, нормата на чл.55 КСО се явява неоснователно приложена.

На последно място се твърди несъответствие с духа и целта на закона.

С оглед всичко изложено се претендира отмяна на акта и на потвърденото с него разпореждане № 33696 от 18.12.2023г. на длъжностното лице по чл.60 ал.1 КСО.

Ответната страна – директора на ТП на НОИ С.-град, изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи,аналогични с тези инкорпорирани в съдържанието на постановеният от него,оспорван акт.Същите ще бъдат разгледани в относимата им част по-нататък в настоящото решение.

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения. В

съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт по чл.118 ал.1 от КСО и при липса на отрицателни процесуални и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните, предмета на служебна проверка и предвид развитото се административно производство, съдът съобрази:

А. Й., работеща на длъжност охранител към „Форс Делта“ ООД по силата на трудов договор № 11/04.08.2016г., е подала декларация вх.№ 1007/13.11.2023г. за трудова злополука, настъпила на 13.11.2023г. в 07:25ч. при придвижване по обичайния път към работното място, като следствие и със заповед № 1015-21-250/39.11.2023г. на директора на ТП на НОИ е извършено разследване. За разследването е съставен протокол № 76/12.12.2023г. Посоченият протокол е връчен на жалбоподателя, който в тридневният законов срок, на 15.12.2023г. е подал възражение срещу констатациите в него.

Срещу Протокола е подадено възражение и от двама от четиримата членове на комисията за разследване на злополуката, а именно – д-р Х. и Г. Б., които са подписали протокола с особено мнение и изразено несъгласие.

С разпореждане № 33696 от 18.12.2023г. инж.Б., в качеството му на длъжностно лице и на основание по чл.60 ал. от КСО е приел деклариранията от А. Й. злополука за трудова. Позовал се е на протокол № 1/24.11.2022г. за разследване злополуката от осигурителя, протокол № 76/12.12.2023г. за резултатите от извършеното разследване, обясненията на пострадалата и Нишан Т., видно от които - при придвижване на пострадалата по обичайния път от основното място на живеене до работното място, пострадалата се спъва и пада, вследствие на което получава счупване на долния край на лъчевата кост, закрито на лява ръка.

При оспорване на така постановеното разпореждане, директора на ТП на НОИ е приел, че трудовата злополука като осигурен риск е регламентирана чл.55 ал.1 КСО, а съгласно ал.32 на нея е приравнено и увреждането, получено при придвижване - отиване или връщане на осигуреното лице от основното място на живеене до работното място или до друго допълнително място с постоянен характер.

Прието е още, че видно от хипотезите на чл.55 КСО законодателя игнорира конкретния фактор причиняващ увреждането, респ. без значение е дали същото е резултат от човешко деяние, събития, непреодолима сила и др., като от значение е единствено увреждането да е свързано с или по повод на извършваната работа. Отчетено е, че злополуката е станала с осигурено за този риск лице.

Чрез позоваване на подадената от пострадалата декларация и обяснения, обяснения на Нишан Т. и приложената медицинска документация – лист за преглед от Пирогов от 13.11.2022г., епикриза от Пирогов от 13.11.2022г., болничен лист от 13.11.2022г. е прието, че на 13.11.2022г. около 07:25ч. след излизане от трамвай № 12 А. Й. е паднала след което е получено счупване на долен край на лъчева кост закрито на лявата и ръка. Възраженията на дружеството са определени за неоснователни, тъй като:

Действително в епикризата е записано оплакване от болка в дясната китка, но направените образни изследвания са отразени като „рьо-графия лява гривна“. Във всички останали медицински документи е отразено ясно и недвусмислено болка и проведено лечение на ляв горен крайник/гривенна става/ в този смисъл и според директора на ТП на НОИ С.-град е налице очевидна фактическа грешка в епикризата. Успоредно с това е посочен, че в разпореждането са изброени всички документи, респ.

акта е мотивиран. Налице е хронологична последователност на събитията. Налице е и компетентност на постановилият разпореждащ орган, произтичаща от Заповед от 29.11.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

Във връзка с протокола по чл.58 ал.3 КСО е прието, че същият има констативен характер, но няма оценъчен такъв, а приемането на злополуката за трудова е единствено от компетентността на длъжностното лице.

На тази база съдът установи и приема:

Процесното разпореждане е постановено от оправомощено лице съгласно Заповед № 1015-21-143/07.06.2018г. на директора на ТП на НОИ С.-град/л.29 от делото/ и в съответствие с чл. чл.60 ал.1 КСО, а потвърждаващото го решение – от орган по чл.117 КСО, какъвто се явява на директора на ТП, в този смисъл не е налице нарушение на изискването за компетентност по чл.146 т.1 АПК.

На следващо място – и двата акта са постановени в изискуемата писмена форма/съответно – чл.117 ал.3 и чл.60 ал.1 КСО/. Видно от съдържанието на посочените актове – налице са посочени съображения и доказателства въз основа на които е прието наличието на съответната правна квалификация, в този смисъл – същите са мотивирани. Не е налице основание чл.146 т.2 АПК. Дали обаче същите могат годно да обосноват наличието на трудова злополука е въпрос по съществуването на спора и преценката за допуснато нарушение на процесуалните правила във връзка с кредитирането на доказателствата, което съдът ще анализира по-долу.

Не е налице и нарушение на процесуалните правила, обосноваващо отмяна на оспореният акт във връзка със самата процедура по изследване, документиране и отразяване на фактите и обстоятелствата във връзка с описаната трудова злополука.

Злополуката, видно от медицинската документация е претърпяна на 13.11.2022г. ,като декларация за нея е подадена от пострадалата, съобразно чл.57 ал.2 КСО – в едногодишният срок, на 13.11.2023г.

Въз основа на декларацията и в съответствие с чл.58 и чл.59 КСО е назначена комисия за разследване на злополуката, оформено е досие, съставен е и протокол № 76 от 12.12.2023г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката.

Приобщени са всички събрани доказателства по преписката.

Протокола, заедно с обяснения на служителите на работодателя, запознати с инцидента, книги за проведен първоначален и книга за проведен периодичен инструктаж по безопасност и здраве, трудов договор и длъжностна характеристика и служебна бележка за разследване на злополуката са връчени на дружеството с писмо изх. № 1007 от 15.11.2023г. са връчени на управителя на „Форс Делта“ ООД на 17.11.2023г., съобразно чл.58 ал.6 КСО, респ. възникнало е правото на възражение по чл.11 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки.

Успоредно с това и във връзка с отказания достъп до документи по преписката съдът е указал на жалбоподателя да представи копие или данни за свое изявление с което е искал, но му е отказан достъп до досието. По силата на чл.59 ал.2 КСО той безспорно има това право. Такива доказателства не са представени. В този смисъл не може да се приеме, че е налице нарушено правото му на участие в производството.

На базата на всички събрани документи и данни от информационната система на НОИ по чл. 33 ал.5 т.7 КСО е формирано и произнасянето на длъжностно лице в съответното разпореждане.

Спазени са и изискванията на чл.7 и сл. от Наредбата за установяване,

разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки – налице е заповед за откриване на производството, определени са членове на комисията, същите, съобразно – чл.8 ал.2 от Наредбата, оформен е и протокол за резултатите от разследването.

Като продължение и съобразно чл.9 от Наредбата- разследването на трудовата злополука трябва да установи конкретните обстоятелства и причини за нейното възникване, вида на уврежданията, както и всички други данни, които ще подпомогнат териториалното поделение на НОИ да се произнесе за характера на злополуката. Така формирана разпоредбата, прочетена в контекста на правомощието на длъжностното лице по чл.60 ал.1 КСО/черпещо права също от управителя на ТП на НОИ/ не оставя място за съмнение, че протокола представлява акт на помощен орган, необвързващ, но подпомагащ дейността на решаващия.

Приложимата нормативна база не дава ясно указание как следва да се подпише и оформи този протокол, което обстоятелство всъщност се обяснява и от факта, че посоченият протокол е акт на помощен орган, т.е. същият съдържа описание на дейността по разследване, а не констатации относно установяване съответният факт.

Същевременно обаче и съобразно чл.10 ал.2 Наредбата протокола следва да съдържа, както данни позволяващи да се установят обстоятелствата около самата злополука, така и обстоятелства даващи пряко отражение върху квалификацията на злополуката като трудова.

Към първата група следва да се отнесат изискванията на т.1-5 от разпоредбата въвеждащи изискване за посочване на данни за - осигурителя/предприятието ползвател; пострадалите лица; мястото и времето на злополуката; свидетелите на злополуката и лицето, оказало първа помощ; обща характеристика на работата, извършвана от пострадалия (пострадалите) преди злополуката.

Към втората група следва да се отнесат обстоятелствата по т.6 – 8 от разпоредбата, а именно - специфичното физическо действие, извършвано от пострадалия (пострадалите) в момента на злополуката, и свързания с това действие материален фактор; отклонения от нормалните действия и условия и материалния фактор, свързан с тези отклонения; начина на увреждане и материалния фактор, причинил увреждането;

Нито разпореждането по чл.60 ал.1 КСО, нито решението на директора на ТП на НОИ С.-град обективират обаче възприятие, анализ или квалификация на обстоятелствата, различни от референция към посочения протокол. В този смисъл и за да бъдат данните от протокола приети за мотиви на акта, обосноваващи законосъобразното приложение на правната квалификация, то следва същите да са ясни, точни и непротиворечиви.

Посоченият протокол е подписан с особено мнение от 2ма от четиримата членове на Комисията. В този смисъл същият не може да се приеме за безспорен, още по-малко установяващ надлежно съществените за квалификацията на злополуката обстоятелства. Видно от положените подписи, д-р Х./ръководител С./ е посочила, че не е запозната със съдържащите се по преписката доказателства и ще подаде възражение в срок, което е и сторено. От своя страна Г. Б. също е подписала с особено мнение отбелязвайки, че не е съгласна с констатациите и не е запозната със събраните по преписката доказателства, като ще подаде писмено възражение, което е и сторено.

С общо възражение от 15.12.2023г. посочените двама члена на комисията твърдят, че липсват доказателства относно посоченото от пострадалата място на злополуката, а констатацията в протокола е необоснована и неправилна. Също така - липсват

доказателства относно соченото време на злополуката, констатацията се явява необоснова и неправилна, липсват твърдения на пострадалата, липсват и данни по преписката злополуката да е станала по обичайния маршрут на придвижване до работното място. Налице е съществено противоречие между обясненията на пострадалата относно наранената и ръка и съдържащата се информация в медицинската документация, в частност тя твърди, че е пострадала лявата и ръка, но в епикризата е посочена дясната китка.

На тази база следва да се приеме, че обстоятелствата относно наличието на трудово злополука се явяват неустановени от компетентния орган.

Макар да не е налице нормативно изискване относно начина на оформяне и подписване на посоченият протокол, то за да се приеме същият за удостоверяващ или поне обективизиращ определени данни и констатации, следва съдържанието му да е подкрепено от мнозинството от членовете на комисията. В случая дори съдържанието му не среща подкрепа. Половината от членовете отричат констатациите описани в протокола с което го лишават от всякаква констативна стойност.

На тази база, решаващият орган по чл.60 ал.1 КСО би следвало да изложи ясни и категорични мотиви защо възприема или не възприема злополуката за трудова, така, че акта му да бъде годен за инстанционен контрол. Понастоящем безспорни се явяват единствено фактите, че г-жа А. Й. е осигурено за социалният риск лице, че същата е претърпяла определена злополука във връзка с която е посетила медицинско заведение, а впоследствие и личен лекар. Като контрапоза - релевантните обстоятелства за квалифицирането на злополуката като трудова не са надлежно установени от административния орган. Извършеното позоваване на доказателства, в хипотеза като настоящата не обосновават съставомерно приложение на чл.60 ал.1 КСО. В подобна хипотеза и ако се установи, че не може да бъде извършено допълнително действие по разследване на злополуката, компетентното длъжностно лице е следвало да изложи самостоятелни мотиви защо приема същата за трудова, респ. защо отхвърля същата. Позоваването на доказателство, което не устоява на несъмнено, нито дори надлежно относимите факти, каквото се явява Протокол № 76 от 12.12.2023г. съчетано с липсата на самостоятелна аналитична дейност на органа, представлява съществено процесуално нарушение и предполага отмяна на оспореното разпореждане.

От своя страна решаващият, горестоящ, административен орган се е задоволил единствено да прецени законосъобразността на оспорваното разпореждане с оглед данните, събрани по преписката, към момента на постановяването му. Така от една страна не е издирил изцяло всички относими факти и обстоятелства към спора, от друга не е анализирал и отговорил на правнозначими възражения на страната.

В този смисъл неговото решение не отговаря на законовото изискване за мотивираност, по чл.117 ал.3 КСО, следствие от допуснатото нарушение на чл.35 АПК. Нормативното правомощие на ръководителя на ТП на НОИ да решава спорният въпрос по жалбата по същество, обуславя именно задължението му по чл.35 АПК. И след като в настоящият казус безспорно е налице неизяснено,

спорно обстоятелство, определящо правните последици и изхода от производство, то липсата на произнасяне по него, обуславя и процесуалната незаконосъобразност на постановеният акт.

С цел изчерпване спорните обстоятелства и възражения на страните, следва да се посочи:

Твърдението на жалбоподателя, че злополуката е посочена като настъпила на [улица]а е приета за настъпила на [улица]не може да доведе до извод за допуснато нарушение, доколкото за съда е известно, че това са две съседни успоредни улици в центъра на [населено място], чиято близост/в относимата отсечка до Съдебна палата/ позволява всяка една от тях да бъде квалифицирана като обичаен маршрут/. Обратното би означавало прекалено формален и превратен прочит на закона водещ до пълно лишаване на разпоредба на чл.55 ал.2 КСО от полезен ефект.

В допълнение – неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че не са взети предвид сведенията на Нишан Т., тъй като самите сведения не съдържат никаква полезна информация сами по себе си. Това, че той не е видял в 12:30ч. пострадалата да има следи като зацапване, скъсани дрехи или охлузване не означава по никакъв начин, че лицето не е претърпяло счупване на долния край на лъчева кост, което обстоятелство не може да бъде установено по начин, различен от медицинско изследване. Следва да се посочи, че съставомерността на задължението на административния орган да събере доказателства и изследва всички обстоятелства от значение за случая обхваща само относимите и релевантни обстоятелства и доказателства. Т.е. обясненията на г-н Т. се явяват ирелевантни и като такива не подлежат на обсъждане.

Успоредно с това, правилно директора на ТП на НОИ е посочил, че за определяне една злополука като трудова, съобразно чл.55 КСО е без значение поведението на пострадалия работник или служител, стига той умишлено да не е увредил здравето си, съобразно изключващото обстоятелство по ал.3 на посочената разпоредба. Всъщност по делото не спори, липсват дори и твърдения, че поведението на пострадалия по време на обичайния път при връщане от работното място е било провокиращо или застрашаващо живота му и това поведение да е съпричинило пряко и непосредствено вредоносния резултат. Нормативно разписаната в КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки процедура, предвид и специфични правомощия на длъжностното лице по чл.60 ал.1 КСО да изложи самостоятелни съображения във връзка с правната квалификация на една злополука като трудова, обосновава и защо делото не може да се реши по същество, а оспореният акт и потвърденото с него разпореждане следва да се отменят, като преписката се изпрати на компетентния орган за установяване наличието на трудова злополука, декларирана от А. Й. с декларация от 13.11.2023г.

С оглед изхода от спора, законосъобразна се явява претенцията на жалбоподателите за присъждане на разноски, но същата е неоснователна, като

размер.

С депозираната жалба е поискано присъждане на разноски в размер на 800лв. за адвокатско възнаграждение.

С решение от 25 януари,2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът следва да прецени дали са данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга. При изрично отправен въпрос към процесуалният представител на жалбоподателя в рамките на проведеното на 03.06.2024г. открито съдебно заседание по делото, същият е посочил, че договореното възнаграждение е определено съобразно сложността на казуса, времето необходимо за организиране процесуалното представителство и защита при съобразяване нормативните размери по Наредба № 1/2004г.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението,през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на съдебна практика по аналогични казуси, съдът приема,че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контрапоза,Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт,скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията,каквито белези Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги,извън материалният интерес на делото.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на

основание чл. 24 изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 160лв., към която да се добави стойността на заплатената държавна такса в размер на 10лв. и сумата от 15лв. разноски във връзка с издадени от съдебни удостоверения за събиране на доказателства по делото или общо – 180лв.

Поради това и на основание чл. чл. 172 ал.2, предл. второ и чл.173 ал.2, предл. трето от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-56 от 01.02.2024г. на Директора на ТП на НОИ С.-град.

ОТМЕНЯ Разпореждане № 33696 от 18.12.2023г. на длъжностно лице по чл.60 ал.1 КСО с което злополуката, декларирана от А. С. Й. с декларация вх.№ 5101-01-1007 от 13.11.2023г. е приета за трудова.

ВРЪЩА преписка на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО при ТП на НОИ С.-град за ново произнасяне по декларация за трудова злополука вх.№ 5101-01-1007 от 13.11.2023г. по описа на ТП на НОИ С.-град в установените за това срокове, при съблюдаване на дадените със съдебното решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на „ФОРС-ДЕЛТА“ ООД,[ЕИК],седалище и адрес на управление [населено място], [улица]5сграда Б на С., ет.7,офис 1 сумата от 185/сто,осемдесет и пет/ лева, съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните-

Препис от решението да се изпрати на страните.